# Cuda Jezusa — historia, świadectwo, interpretacja

Jezus Chrystus — życie i nauka • Mk 2:1–12; J 9:1–3

## Myśl przewodnia

Relacje o cudach Jezusa są źródłem do badań nad Jego tożsamością i do etycznej refleksji nad ludzkim cierpieniem.

## Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Mk 2:1–12 łączy narrację o uzdrowieniu z krótkim sporem o autorytet przebaczania grzechów. Czterej ludzie umożliwiają osobie sparaliżowanej spotkanie z Jezusem; samo działanie bohaterów podkreśla społeczną stronę troski.

Centralnym punktem narracji staje się wypowiedź Jezusa o odpuszczeniu grzechów. Uczeni w Piśmie formułują teologiczny zarzut: kto poza Bogiem może odpuszczać grzechy? Dalsza część przedstawia uzdrowienie jako widzialne potwierdzenie autorytetu Jezusa.

Czytając ten fragment krytycznie, odróżniamy relację autora o wydarzeniu, jego cel teologiczny i historyczne pytania dotyczące świadectw o cudach. Nie są to identyczne zakresy badania. Można brać tekst poważnie, a zarazem podawać granice metod historycznych.

W części praktycznej warto odwołać się do J 9:1–3: próba mechanicznego powiązania choroby z winą spotyka się z korektą Jezusa. Pismo nie daje podstaw do publicznego diagnozowania czyjejś wiary po stanie zdrowia.

W Mk 2 narrator splata uzdrowienie człowieka sparaliżowanego ze sporem chrystologicznym. Uczeni w Piśmie pytają, kto ma władzę odpuszczać grzechy, a widzialny znak wspiera teologiczną argumentację opowiadania. Metoda historyczna może badać źródło i gatunek świadectwa; nie rozstrzyga samodzielnie wszystkich pytań metafizycznych. J 9:1–3 bezpośrednio problematyzuje automatyczne przypisywanie winy osobie dotkniętej cierpieniem. Etyczne zastosowanie nie zastępuje leczenia ani nie uzasadnia religijnej presji.

Współczesna troska o człowieka oznacza także poszanowanie autonomii osoby z niepełnosprawnością, brak presji na opowieść o cierpieniu oraz właściwą opiekę medyczną. Wrażliwość i krytyczne myślenie wzajemnie się wspierają.

## Cele lekcji

- Analizuje spór o autorytet Jezusa w Mk 2.
- Rozróżnia przesłanie teologiczne i pytania o historię cudów.
- Uzasadnia zasadę poszanowania godności osób chorych.
- Odpowiada na pytanie kontrolne: Co w Mk 2 jest relacją narratora, a co wnioskiem teologicznym odbiorcy?

## Przebieg zajęć

**Problem seminarium — 6 min**

Jakie pytanie o Jezusa stawia Marek poprzez historię uzdrowienia?

**Egzegeza tekstów — 15 min**

Lektura Mk 2:1–12; J 9:1–3. Uczniowie idą za Jezusem i obserwują, jak spotyka się z potrzebującymi. W Kafarnaum czterech ludzi przynosi do Niego osobę z paraliżem, a opowiadanie łączy uzdrowienie z pytaniem o autorytet przebaczania grzechów.

**Porównanie odczytań — 13 min**

Przeprowadźcie analizę Mk 2:1–12 i J 9:1–3: wypowiedź o grzechach, zarzut, widzialny znak, ograniczenia wniosków.

**Dyskusja oraz karta — 20 min**

Dwie grupy rekonstruują argumentację narracyjną i etyczną, wskazując tekstowe podstawy oraz ryzyka błędnej interpretacji.

**Wniosek i ograniczenia — 6 min**

Podsumujcie różnicę między interpretacją znaku i nieuprawnioną obietnicą uzdrowienia.

## Ćwiczenie uzupełniające

Stwórz tabelę: obserwacja, argument narracji, wniosek teologiczny, granica metody historycznej.

## Pytania i propozycje odpowiedzi

**Dlaczego dialog z uczonymi w Piśmie jest osią tekstu?**

Ustawia pytanie o prawo Jezusa do odpuszczania grzechów.

**Co bada historyk, a co egzegeta?**

Historyk ocenia świadectwa o wydarzeniach; egzegeta analizuje znaczenie, język i konstrukcję źródła.

**Jak zachować godność chorego w rozmowie religijnej?**

Unikać przypisywania winy, respektować granice i wspierać odpowiedzialne leczenie.

**Co w Mk 2 jest relacją narratora, a co wnioskiem teologicznym odbiorcy?**

Narracja mówi o słowach i działaniu Jezusa; ocena ich znaczenia wymaga analizy przedstawionego sporu oraz szerszego kontekstu.

## Pomoce dydaktyczne

- Biblie Mk 2 i J 9
- schemat dowodu narracyjnego
- zasady rozmowy o niepełnosprawności

## Wskazówki biblijne i wychowawcze

- W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.
- Oddziel obserwacje zawarte w tekście od wniosków i odniesień współczesnych; pozostaw czas na pytania, także bez odpowiedzi.
- Choroba lub niepełnosprawność nie stanowią dowodu osobistej winy.
- Mk 2:1–12 opisuje człowieka sparaliżowanego, którego czterej ludzie wnoszą do domu przez otwór w dachu. Jezus najpierw mówi o odpuszczeniu grzechów, potem o powstaniu i chodzeniu.

• Spór z uczonymi w Piśmie dotyczy autorytetu odpuszczania grzechów (Mk 2:6–10). W opowiadaniu uzdrowienie jest znakiem potwierdzającym misję Jezusa, a nie zwykłą sztuczką.

• Mk 2 nie wskazuje, że paraliż tej osoby był następstwem osobistego grzechu. J 9:1–3 dodatkowo podważa automatyczne przypisywanie chorób winie osoby chorej.

• Relacje o cudach są świadectwami teologicznymi. W starszych grupach rozróżniaj pytania o to, co tekst opowiada, co znaczy dla wierzących i jak historyk bada starożytne świadectwa.

• Nie obiecuj, że odpowiednia modlitwa zawsze spowoduje uzdrowienie. Osoby z niepełnosprawnościami mają pełną godność, a współczesna pomoc medyczna pozostaje odpowiedzialnym działaniem.

• W przypadku rozmowy o chorobach chroń prywatność; zakaz obietnic medycznych i diagnozowania wiary.

• Nie inscenizuj podnoszenia uczniów ani przenoszenia kogokolwiek na macie. Nie sugeruj winy za niepełnosprawność i choroby. Nie zniechęcaj do leczenia; nie wymagaj ujawniania chorób rodzinnych.

• Mk 2:1–12 wiąże uzdrowienie i odpuszczenie grzechów. Nie sugeruj, że cierpienie i niepełnosprawność są karą za osobiste grzechy.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

## Kontynuacja w domu

Porozmawiajcie, dlaczego praktyczna pomoc i leczenie pozostają ważne również dla osób wierzących.